

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

97/6599 AKW

UITSPRAAK

in het geding tussen A., wonende te B., appellante,

en

de Sociale Verzekeringsbank, gedaagde

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Bij brief van 17 september 1996 - die in kopie aan deze uitspraak is gehecht - is vanwege gedaagde aan appellante - op haar bezwaar tegen het primaire besluit d.d. 9 januari 1996 - kennis gegeven van het (hier bestreden) besluit om haar bezwaar ongegrond te verklaren, voorzover kinderbijslag ingevolge de Algemene Kinderbijslagwet (AKW) was geweigerd over het derde kwartaal van 1994 tot en met het eerste kwartaal van 1995 ten behoeve van het kind [naam kind], geboren op 11 april 1987.

Het beroep van appellante tegen dat besluit is door de Arrondissementsrechtbank te Roermond bij uitspraak van 7 juli 1997 ongegrond verklaard. Het hoger beroep strekt tot vernietiging van die uitspraak en van dat besluit, onder bepaling dat appellante alsnog recht heeft op kinderbijslag over genoemde drie kwartalen.

Gedaagde heeft een verweerschrift ingediend.

Het geding is behandeld ter zitting van de Raad van 17 juni 1998, waar appellante in persoon is verschenen, en waar voor gedaagde is opgetreden P.H.J.J. V., werkzaam bij de Sociale Verzekeringsbank.

II. MOTIVERING

De Raad gaat uit van de feiten die door de rechtbank - in de eerste alinea van rubriek II van de aangevallen uitspraak in aanmerking zijn genomen. In geding is of [naam kind] ook reeds over de hier in geding zijnde kwartalen als pleegkind van appellante was aan te merken. De rechtbank heeft die vraag ontkennend beantwoord. De Raad overweegt als volgt.

Volgens vaste jurisprudentie kan een verzekerde krachtens de AKW slechts dan geacht worden een kind als eigen kind op te voeden - hetgeen vereist is om dat kind als een pleegkind aan te merken - indien hij of zij met betrekking tot de opvoeding de plaats inneemt van de ouders van dat kind en er in dat opzicht een verhouding tussen hem of haar en het kind bestaat als die van een ouder tot zijn kind. In de situatie waarin de wettige ouder die niet uit de ouderlijke macht/voogdij is ontzet in leven is, moet er in beginsel van worden uitgegaan dat tussen die ouder en het kind nog een ouderlijke band bestaat. Het is dan aan degene die zich als pleegouder presenteert om aannemelijk te maken dat deze band is verbroken en dat die opengevallen plaats door hem of haar is ingenomen.

In het onderhavige geval komt de Raad, anders dan gedaagde en de rechtbank, tot de conclusie dat aan vorenvermelde criteria is voldaan. Doorslaggevend acht de Raad daarbij, naast het feitelijk gegeven dat [naam kind] sedert eind juni 1994, in het gezin van appellante als een eigen kind wordt opgevoed, dat de band tussen [naam kind] en haar moeder reeds in zeer belangrijke mate was verbroken toen [naam kind] in 1992 bij haar grootmoeder ging wonen. Na de verslechtering van de gezondheidstoestand van deze grootmoeder is [naam kind] eind juni 1994, naar Nederland gekomen. Sindsdien is van enig, in relatie tot de opvoeding staand, contact tussen [naam kind] en haar moeder niet gebleken en ook overigens is dit contact uiterst miniem geweest, in aanmerking genomen de zeer grote afstand tussen [naam kind] en haar in Japan achtergebleven moeder, in aanmerking genomen voorts de psychische klachten van laatstgenoemde. In de geschetste en de overige uit het dossier blijkende omstandigheden kan slechts van een theoretische mogelijkheid worden gesproken dat de moeder alsnog van haar ouderlijke bevoegdheden en gezag gebruik zou maken. Dit laatste acht de Raad, op zichzelf genomen en in de omstandigheden van het onderhavige geval, niet toereikend om eraan in de weg te staan dat een ander dan de natuurlijke ouder op het punt van de opvoeding van het kind diens plaats inneemt, ook vóórdat deze bevoegdheden - zoals in casu in februari 1995 - formeel overgingen op appellante, hetgeen van meet af aan het stellige voornemen is geweest.

Op grond van het bovenstaande komen de aangevallen uitspraak en het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking en kan worden bepaald dat appellante ook over het derde kwartaal van 1994 tot en met het eerste kwartaal van 1995 recht heeft op kinderbijslag. Gedaagde zal het door appellante in twee instanties betaalde griffierecht, ad in totaal f 210, dienen te vergoeden. De Raad acht voorts termen aanwezig om gedaagde te veroordelen in de kosten van gedaagde, welke zijn begroot op de reiskosten in hoger beroep, ad f 38,25.

Derhalve wordt beslist als volgt.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

vernietigt de aangevallen uitspraak alsmede het bestreden besluit;

bepaalt dat appellante alsnog recht heeft op kinderbijslag over het derde kwartaal van 1994 tot en met het eerste kwartaal van 1995;

bepaalt dat gedaagde het door appellante betaalde griffierecht ad f 210 zal dienen te vergoeden;

veroordeelt gedaagde in de proceskosten van appellante tot een bedrag groot f 38,25.

29 juli 1998